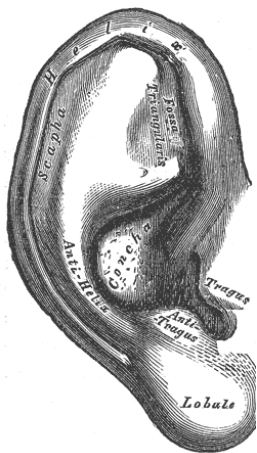

A Találkozó fogadóirodája

A magam nevében biztosan, de talán mindenki nevében is mondhatom, egyikünknek sem fordult még meg a fejében, nem fogalmazódott meg bennünk a kérdés, vajon van-e köze a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátósok Találkozójának a sporthoz, lehet-e **Ő** maga az. Miért is fogalmazódott volna meg? Volt-e erre bárminemű apró, pici, szikrányi esély? Egyáltalán, ha például tavaly, tavalyelőtt, vagy még korábban valaki odaállított volna hozzám, esetleg egy telefonos interjúban merészelt volna ilyennel előhozakodni, nekem szegezni egy ilyen blőd, felháborítóan együgyű és értelmetlen kérdést, hát jól lecsaptam volna: a telefont... És csak azután számoltam volna el tizig. És kezdtem volna a mindennek és mindenkinek kijáró vizsgáldást... Én már csak ilyen lennék.

Egy fesztivál, főleg amely erősen kötődik a kultúrához és a művelődéshez, sőt pontosan az a lényege, épp emiatt különbözik bárminemű sporttal kapcsolatos rendezvénytől. Úgy is mondható, most épp konkretizálva, a tagadás általi állítás oldaláról közelítve: a Találkozó **nem** sport. Mégis, a Találkozó körülményeit, hosszát, előadásainak, kísérőrendezvényeinek számát tekintve, az ezt végigkísérő közönségre fókuszálva kijelenthető: a Találkozó fesztivál-, fesztiválközönség-**maraton**. És ebben a szüntelen hullámban (*szüntelen keletkezésben*) ez a tíznapos rendezvény mint létforma avatja sportolóvá a résztvevőt, a mindenkori nézőt. Sőt egyéb lehetőségeket kínál. Ha megengedik, elárulom...

Vegyük például kétezer-tizenegy április másodikát, picivel az este nyolc órai kongatás után. Érzem, meg vagyok róla győződve, hogy rögvest abban a pillanatban, mikor a végtelenül szerethető verbászi társulat megmutatkozott első jelenetében – igen, még abban a félhomályban is kivehető volt a közönségben ülők tekintetéből, s nemcsak onnan, de az izgás-mozgásból, sutymorgásból (a széktámlák alatt apró papírkötegek futkostak, aprópénz-zajos csörgés sejlett fel), hogy – megindult a fogadás, vajon most melyik test kerül a rakás tetejére, vajon ki bírja legtovább, mennyi lesz még az elcsattanó színpadi pofonok száma, vajon a hátsó, fekete zárófüggöny mögött álldogál-e még rejtett tartalék, vajon bevonják-e a közönséget is a rakás „építésébe”, hogy legvégül a vasgerendáig érjen a Találkozó-torony, s hogy vajon kinek-kinek mennyire rúg a tüdőfelülete?!

Nos, kedves verbásziak, kedves péterrévei közönség! Én egyre esküszöm, akarom mondani egyre biztosan befizetek! Abban vagyok a *teljesítésig* biztos, hogy a rekeszizmok (az est végi tapstornán túl) kellően és örömtelien feszültek, s örömmel rakom fel a tüdőfelületemet arra is, hogy az elkövetkező nyolc nap hasonló számos kedves-szép élménnyel ajándékoz meg majd minket! Ennek jegyében, avagy kétezer-tizenegy április harmadika: Isten hozta a bácskerteszi és a nagykikindai csoportot!

Ma a Találkozó színpadán

Igazi vasárnap – mese és tánc

Két roppant tapasztalt, amennyire sokéves, annyira komoly múlttal rendelkező csoportot láthat ma a péterrévei közönség. Délután négy órától a bácskerteszi csoport mutatja meg magát az Ének az esőben című musicalben. Este nyolckor a nagykikindai színjátszók érkeznek Tamási Áron egyik népi játékaival. A nap jelmondata: Ének az esőben és fényben.

Április 3., 16 óra

A bácskerteszi Sturcz József Színjátszó Csoport bemutatja:

ARTHUR FREED – NACIO HERB BROWN:
ÉNEK AZ ESŐBEN (120')
Zenés-táncos musical

Szereplők:

Don – Molnár Oszkár

Kathy – Dienes Blanka

Lina – Guzsvány Flóra

Dexter – Vörös Endre

Simpson – Péter János

Cosmo – Guzsvány Attila

További szereplők: Tót Erik, Tóth Kiss János, Molnár László, Mikó Norbert, Novics Judit, Novics Tibor, Hodovány Henrietta, Pudelka István, Buják Evelin

Táncosok: Búbos Vivien, Buják Anikó, Dobó Márta, Finta Leontína, Guzsvány Nikoletta, Koleszár Olga, Kurucz Adrianna, Szitás Anita, Szőke Kovács Réka

A rendező munkatársai:

Zenei rendező: mgr. Dienes László

Tánc/koreográfus: Tót Zsaklina

Díszlet: Vujevity Anna, Vujevity Dejan

Hangtechnikus: Guzsvány Andor

Fénytechnikus: Pásti Zoltán, Dobó Dániel

Súgó: Molnár Dénes, Fridrik Gábor

Ügyelő: Guzsvány Éva

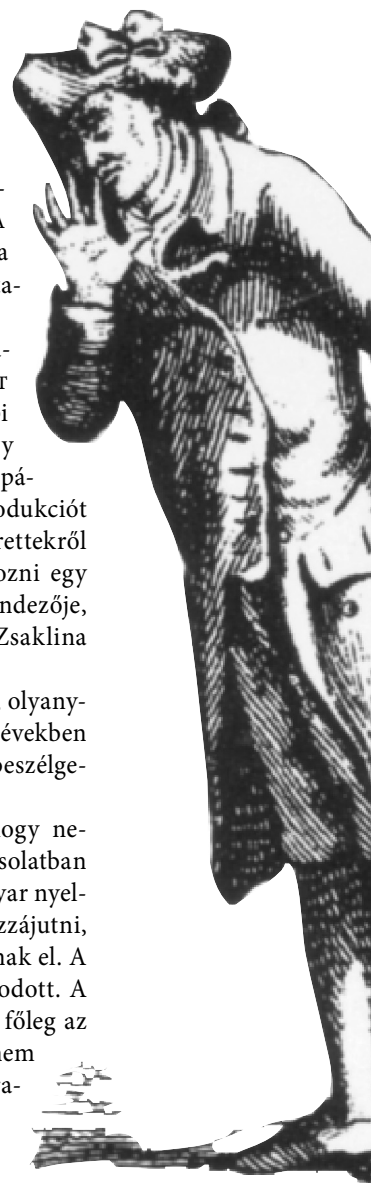
Rendező: Molnár József

A következőkben, a *Súgó* szokásaitól eltérően (ám szerencséjére) LENNERT TÍMEA interjújából közölünk egy részletet, amelyet a bácskertesiekkel készített március 20-i bemutatójuk után:

A rendezővel, MOLNÁR JÓZSEFFEL, valamint a táncokat koreografáló DEMETER TÓT ZSAKLINÁVAL beszélgettünk a nem mindennapi bemutatóról. Molnár József elmondta, hogy több mint negyvenéves színjátszó-rendezői pályafutása alatt volt már alkalma több zenés produkciót megvalósítani a színpadon. Leginkább operettekről volt szó, de nagy álma volt mindig is létrehozni egy musical, vallotta a bácskerteszi műkedvelők rendezője, majd hozzátette, ezt az előadást most Tóth Zsaklina koreográfusukkal közös örömként élték meg.

– Én ebben teljességgel magamra találtam, olyan nyira, hogy el tudnék képzelni a következő években egy musicalsorozatot is akár – kapcsolódik a beszélgetésbe Zsaklina.

A megvalósítási folyamatról elmondta, hogy nehézségeik a zenei anyag megszerzésével kapcsolatban adódtak. Végül Amerikából szerezték be. Magyar nyelvű dalszöveghez azonban már nem tudtak hozzájutni, ez az oka, hogy a dalok angol nyelven hangzanak el. A próbákról elmesélte, családi hangulat uralkodott. A hazai közönség fogadtatásától tartottak kissé, főleg az angol szöveg miatt. Aggodalmuk azonban nem bizonyult jogosnak, a közönséget magával ragadta a történet.

A csoportról:

A 2010-es évben a József Attila Színtársulat nyerte el a *Találkozó* egyik fődíját, a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásért járó Pataki László-díjat. Az elismerést ARTHUR MILLER *Édes fiaim* című drámájával érdemelte ki. A darabot a csoport vezetője, Lepár Ferenc rendezte.

A nagyikikindai Egység Művelődési Egyesületen belül működő csoport mindig is – az elmúlt röpke 65 évben – sikeres volt, díjai és meghívásai megszámlálhatatlanok. Ez pedig a tehetséges játszóknak köszönhető, akik közül többen már több tíz éve kitartanak a színház mellett. Van hát miből építkezni, ezt elfogultság nélkül állíthatjuk. Roppant nagy öröm az is, hogy a csoporthoz fiatalok is csatlakoztak, így aztán egy hivatásos színház is megirigyelheti azt az „emberanyagot”, amelyből a rendező válogathat. És ha már a rendezésnél tartunk, feltűnő az a folyamatosan erős színvonal, amellyel a csoport büszkélkedhet, amióta ismét Lepár Ferenc rendez. Természetesen továbbra is kitartunk amellett, hogy fontos külső szakembereket

is felkérniük a színjátszóknak. A megállapítást most ettől függetlenül tettük. Szintén bámulatos, hogy Lepár Ferenc, Tóth János és a csapat fantasztikus munkájának köszönhetően idén a Találkozóra érkezik majd a József Attila Színtársulat ifjúsági csoportja is, vagyis az egyesületben, Nagyikikindán létre tudtak hívni egy utánpótláscsoportot.

A múlt évi Találkozón Tóth Hunor a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség színészi különdíját érdemelte ki Chris Keller szerepéért (Arthur Miller: *Édes fiaim*). Szintén Tóth Hunor 2009-ben átvehette a legjobb férfi mellékszereplőnek járó Nagy István-díjat a Fiatalember szerepéért (Edward Albee: *Az amerikai álmom*. Rendezte Lepár Ferenc). *Az amerikai álmom* című előadás látványáért, jelmezéért, díszletéért átvehette a csoport a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség különdíját. 2008-ban Budai József részesült különdíjban Carlos szerepéért (Alfonso Paso: *Hazudj inkább, kedvesem!*). De sorolhatnánk a sikeresnél sikeresebb előadásokat egészen előadáskezddésig.

Április 3., 20 óra
A nagyikikindai József Attila Színtársulat
bemutatja:

TAMÁSI ÁRON:
ÉNEKES MADÁR (80')
Népi játék

Szereplők:

Gondos Eszter – Szabó Ilona
Gondos Regina – Kanalas Otília
Gondos Magdolna – Budai Beáta
Bakk Lukács – Budai József
Préda Máté – Király Sándor
Kömény Móra – Tóth Hunor

Kömény Ignácné – Kanalas Ilona
Pap – Molnár Zoltán
Dobos – Király Viktor

A rendező munkatársai:

Technika: Tóth István, Budai Andrea,
Baltásik Ernő

Rendező: Lepár Ferenc

A zsűri véleménye a magyarkanizsai Ozoray Árpád MME előadásáról

Hosszú perceként tartó tapssal fogadta a közönség a magyarkanizsai Ozoray Árpád Magyar Művelődési Egyesület Ifjúsági Színjátszó Csoportjának Pesti emberek című előadását a Találkozó második napján, szombaton. A zsűri a rendkívül erős csapatszellem hangsúlyozása mellett a csoport tagjaira jellemző tényezők, a hit és a színház iránti alázat fontosságára hívta fel a figyelmet, a szabad szárnyalásra és a kortárs szerzők műveinek színpadra állítására biztatva őket.

A zsűritagok kérdésére válaszolva a darab szereplői elmondták, a mostani teljesen más próbafolyamat volt, mint a korábbiak, ugyanis ezúttal azzal kezdték a munkát, hogy utánanéztek a feldolgozandó történelmi eseményeknek, így bővítve ismeretanyagukat. Saját bevallásuk szerint nem volt egyszerű feladat a karakterek megformálása sem, hiszen amíg az előző darabok esetében saját személyiségükre tudták építeni a karaktereket, addig ezúttal sokkal összetettebb szerepformálásra volt szükség. Hozzáadték, külön problémát okozott számukra az is, hogy a szöveg abban az időszakban született, amikor az eseményeket igencsak egyoldalúan próbálták bemutatni, ezért mindenképpen szerették volna azt megfosztani a propagandaelemek sallangjaitól. A cél ugyanis az volt, hogy ugyan azokról az időkről beszéljenek, mint a szerző, de ne ugyanazt akarják elmondani az előadás által.

A rendező, KRÁLYEVÁCSKI ESZTER, aki régi álmát teljesítette a darab a színpadra állításával, elmondta, számára az egyik legnehezebb feladat az volt, hogy elhitesse a színészekkel, mennyire fontos momentum lehet az előadás szempontjából, ha valaki egy-egy jelenetben csupán átmegy a színpadon.

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA szerint a színészeknek sikerült átfolyatni magukon az egyébként rendkívül összetett szöveget, illetve azokat az 56-os eseményekhez kapcsolódó történéseket is, amelyeket megjelenítettek a színpadon, ezért hitelesnek ítélte a színészek játékát, ugyanakkor elismerte, egyáltalán nem volt könnyű feladatuk ezzel a darabbal. Kifejtette, a csapat tagjaiban érezhetően benne van az a fajta alázat, amely nélkülözhetetlen a színházi munkához. A tanárnő szerint az előadás első felvonása kissé

fáradtnak, statikusnak tűnt, különösen a másodikban már erőteljesebben megjelenő drámai vonulat viszonylatában, ami magyarázat lehet arra is, hogy a színészek a második részben érezhetően jóval jobban érezték magukat, felszabadultabban, az egyéni színek erőteljesebb alkalmazásával játszottak, mint az elsőben. Elmondta, úgy érzi, nem minden esetben sikerült megvalósítani azt a célkitűzést, hogy a tömegjelenetek statisztaszereplői is megfelelő funkcióval felruházva legyenek jelen a színpadon, ugyanakkor külön megdicsérte a díszletet, amely szerinte nemcsak nagyon igényes, hanem funkcionális is. Kiemelte, talán érdekes lett volna továbbgondolni a történelmet, és egyfajta epilógus formájában hozzátenni az előadáshoz azt is, ami ma már egyértelmű 56-ról.

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA elmondta, hosszas belső vívódást okozott számára annak eldöntése, van-e létjogosultsága ma egy ilyen típusú szövegnek, különösen egy ilyen fiatal csapat előadásában, de aztán egyértelműen kiderült számára, hogy van. Kifejtette, a produkció egyik legmegpecsételőbb tulajdonságának az illusztratív voltát tartja, hiszen a szereplők sok esetben el is mesélik és be is mutatják ugyanazokat a történéseket. Hiányolta a szenvedélyt – ami szerinte csupán egyetlen jelenetben, a forradalom kitörésekor jelenik meg kellő intenzitással – és szituációk kidolgozottságát is. Bár a beszédsszituációk szerinte kidolgozottak és működőképesek, egyes jelenetek érzelmi töltöttsége a statikusság miatt hiteltelenné válik. Kiemelte azt is, hogy bár a főszereplő a történet során tíz évet öregszik, a néző számára ez egyáltalán nem derül ki, viszont ha a jelen és a múlt figuraváltásai között az alkotók meghúztak volna egy viszonylag éles határvonalat, akkor a közönség azt is láthatná, hogyan válik a nő olyaná, amilyen. A szabadkai Népszínház dramaturgja a hiányolta a csendeket és a nonverbális kommunikáció eszközeinek alkalmazását is, ugyanakkor kifejtette, az előadásból egyértelműen kiderül, iszonyatos erejű hit van a csapatban. Hangsúlyozta, ha fiatalok körében is működni fog a produkció, az kivételes értéket ad majd neki, de ahhoz kétség sem férhet, hogy az idősebb korosztály képviselői szeretni fogják, ahogyan az Péterrévén is történt.

A zsűri tagjai a beszélgetés végén arra biztatták a magyarkanizsai csapat tagjait, hogy tehetségük sokrétűségének kifejezésekként a jövőben bátran próbálkozzanak meg más stílusú darabok színpadra állításával, köztük kortárs szerzők műveinek feldolgozásával is, ugyanis érezhetően nyitottak az újdonságok, az újítások iránt, amelyek az új kihívások mellett újabb lendületet is adhatnak számukra.

A zsűri véleménye a verbászi Szirmai Károly Művelődési Egyesület előadásáról

A csoport, amely három év alatt a felnőttkorba lépett – új csoporttaggal bővült a verbászi csapat

A Vásári komédiásoktól a közönség azt kapta, amit várt: jóízű, pörgős, népies élcélődésben gazdag komédiázást. Felborították a színpadot energiájukkal, nem sajnálták jeleneteikből a szituációkat. A zsűri és azok, akik látták már őket színpadon, pedig ennél is többet kaphattak. Egy teljesen új, roppant ügyes, találékony és furfangos csoportot. Mindössze három év alatt sikerült felhozniuk magukat és egymást olyan magas színvonalat teremtve, amelyet azok a csoportok tudnak, akik már hosszú évek óta vannak, dolgoznak.

Az idei évben ROBOTKA ISTVÁN rendezett, akit ROBOTKA ANGÉLÁVAL (aki színjátszója a csoportnak) együtt a szíve Szenttamásról Verbászra húzott, ahhoz a maroknyi csoporthoz, akik egyre többen vannak! Az idei évben egy fiatal, máris nagyon ügyes játsszó csatlakozott hozzájuk, FÜLÖP MARTIN.

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA elmondta, számára hatalmas meglepetés volt az előadás. Így folytatatta: „Soha nem becsültelek le benneteket, viszont ez a mai előadás minden elvárásomat felülmúlta. Az előadásotok rendkívül pörgős, friss, tele ötletekkel. Nagyon sokszor félrevezető tud lenni, ha a színész élvezi a játékát, élvezi az előadást, ám ez most egy olyan, színészileg és rendezőileg kitalált jelenetfüzér, amely végtelenül meglepett, nagyon-nagyon örülök, annak, amit láttam. Érdekes, hogy – annak ellenére, hogy vásári komédiáról van szó (a szerk. megj.) – nem elavult, hanem korszerű,

működőképes, friss humorú jeleneteket láttunk. Apróságokat tudok esetleg mondani az előadással kapcsolatban. Természetesen a jelentek váltásánál a tempóra ügyelni kell, a hangmester ne húzza le hamarabb a zenét, várja ki a váltást. Az első jelenet fergetegessége mellett igen csak feltűntek azok a jelenetek, ahol nem volt meg a szövegbiztonság. Verses szöveget készített el a csoport, ez egy különös érték számomra, nagyon nehéz, mégis tempójában, figurájában ezt meg tudtátok csinálni, nagyon szép volt.”

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA így vélekedett: „Az előző darabok sok kívánnivalót hagytak maguk után, ám ez az előadás, attól a pillanattól kezdve, amikor derűsen, jókedvűen bejött a konferanszié, már megadta az alaphangot, és attól kezdve csak fokozódott a hangulat. Jó ritmusa volt! A váltásokat lehetne még pörgőbbé, még feszesebbé tenni, ám ez sem volt akkora gond, mert így jobban elválasztódtak a jelenetek. Nagyon megdicsérem a rendezést és a színészszerkesztést, fergeteges alakításokat láthattunk. Ti is nagyon élveztétek a játékot, ebben biztos vagyok.”

Robotka Angéla játékát kiemelte a zsűri az első jelenetben, Majlát Szűcs TÜNDE változatos grimaszait, és a csizmadia játékát a maga naivságával és csalafintaságával úgyszintén. Mindezt viszonylag eszköztelenül, visszafogott díszlettel hozták, előtérben volt a színészi játék.

STOJISAVLJEVIĆ VERA nagyon sokat fejlődött, ez egyértelműen látszik beszédén. A zsűri és a csoport egyaránt dicsérte a rendező, Robotka István munkáját.

A csoport beszámolt róla, hogy játszották már Verbászon meg Muzslyán is a darabot, és mindkét helyen sikere volt.

Robotka Angéla elmondta, őt lenyűgözi a verbászi csoport, új színjátkozó érkezett hozzájuk, Fülöp Martin, aki most játszik először, és nem volt olyan egyszerű számára, hogy pontosan megértsen minden szót, hiszen szerb iskolába járt, ám most itt van a csapatban, az anyanyelvén játszik, és nagyon ügyes.

Brestyánszki Boros Rozália búcsúzóul így szólt a csoporthoz: „Van egy nagy feladatotok: jövőre hárommal többen lesztek...”

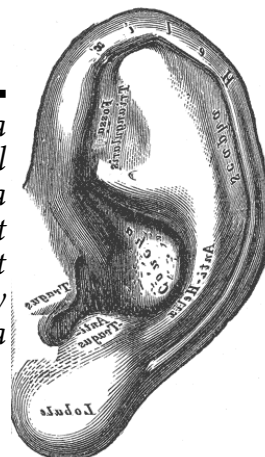
gém

Holnap a Találkozó színpadán

Holnap három vidám előadás vár közönségére. A kora délutáni előadás ötlete egy fiatal gimnazista lány fejéből pattant ki, és a gombosi színjátszók jóvoltából kerül a színpadra. A zenés, táncos előadást öt órakor egy bohózat követi az újonnan alakult nagykikindai Flóra csoport előadásában. A napot a fél nyolckor kezdődő Kékfény című vígjáték zárja. A hétfő jelmondata: Angol tolmács a Kékfényhez címzett restiben.

Április 4., 15 óra

A gombosi Arany János Magyar Művelődési Egyesület bemutatja:

SMIT LILLA:

A GOMBOSI RESTI (30')

Zenés-táncos játék

Szereplők:

Pincérnő – Smit Lilla

Vándor – Bóka Valér

Énekesnő – Stepanovics Julianna

Úrihölgy – Nemes Kinga

Cigánylány – Gergely Valentina

Kofalány – Tamaskó Krisztina

Rózsárus kislány – Hajnal Yvette

Úriember – Siklósi Gergely

Vasutas – Kreszics Borisz

Első számú paraszt – Muskovics Károly

Második számú paraszt – Hajnal Viktor

Utasok – Kámán Teréz, Hajdú Katalin,

Klenanc József

A rendező munkatársai:

Hangtechnika: Kovács Terzics Melinda

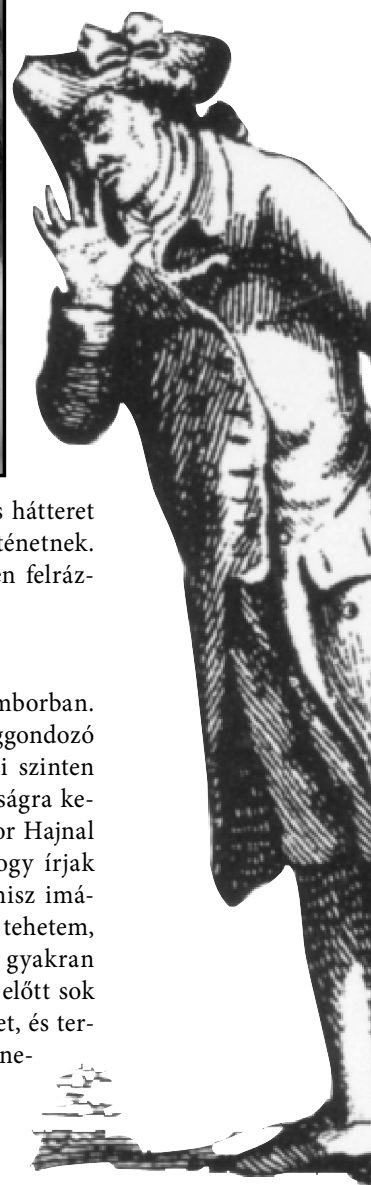
Rendezők: Hajnal Viktor, Andrasics Albert

vendégei, a tánc, a zene vidám és mozgalmas hátteret adnak a rövid jelenetekben elmondott történetnek. Igazi vasárnapi matiné-előadás, amely kellően felrázhat egy hétfő délutánt.

SMIT LILLA

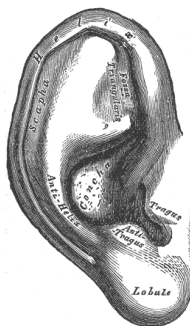
Smit Lilla 1995. április 8-án született Zomborban. Jelenlegaszabadkai Kosztolányi Dezső Tehetséggondozó Gimnázium diákja. Régóta foglalkozik hobbi szinten írással, de ez az első alkotása, ami nyilvánosságra került. Smit Lilla így vall az előadásról: „Amikor Hajnal Viktor, az egyesület elnöke megkért arra, hogy írjak egy darabot, szívesen vállaltam a feladatot, hisz imádom a színészetet és a színházat. Amikor csak tehetem, eljárok az előadásokra, és az iskolámmal is gyakran látogatunk külföldi színházakba. A mű írása előtt sok idézetet olvastam, többnyire ez hozta az ihletet, és természetesen a *Most működik pontosan* című zene-szám, ami a táncjátékunkban is megjelenik.”

Az előadásról:

A gombosiak egy igazi gombosi tollából igazi gombosi történeteket hoznak magukkal, amelyeket ráadásul még igazi gombosiak is adnak elő, méghozzá egy zenés-táncos játék formájában.

A gombosi resti zajos helyszíne adja meg az alaphangulatát annak a szerelmi történetnek, amelyet végigkövethetünk. A Pincérnő és a Vándor szerelmi vívódása az együtt vagy külön és a menni vagy maradni állandóan felvetődő problémakörét vázolja. A resti

Április 4., 17 óra
*A nagybikindai József Attila
 Szintársulat Flóra színjátszó csoportja bemutatja:*

BERNARD TRISTAN:
 AZ ANGOL TOLMÁCS (45')
Bohózat

Szereplők:

Eugén, tolmács – Molnár Zoltán
 Hogson, Betty apja – Barna Ronald
 Julien Cicandel – Tóth Hunor
 Detektívfelügyelő – Odri Norbert
 Szállodai alkalmazott – Balázs Roberta
 Betty – Tóth Beáta
 Portásnő – Szili Elvira
 Rendőr – Tóth Dániel

A rendező munkatársai:

Technika: Tóth István, Baltásik Ernő,
 Lepár Ferenc
Ügyelő: Molnár Andrea
Súgó: Kucalovic Gizella

Rendező: Tóth János

Az előadásról:

A darab színhelye Párizs, a szerelem városa. Két fiatal szerelmes érkezik Angliából a szállóba, hogy minél messzebb kerüljön a fiatal hölgy édesapjának haragjától. A szálloda alkalmazottai közt megjelenik egy új tolmács, aki persze nem is beszél olyan sok nyelven, mint ahogyan azt ő állítja. A bohózat címszereplője, Eugén éppenséggel nem erőlködik görcsösen, hogy megértse, amit egyébként nem érthet, inkább lendületesen összpontosít az érthetetlenre, amit érteni vél, majd le is fordítja azt, amiből egy kukkot sem ért. A nagyobb baj akkor kezdődik, amikor megjelenik a hölgy édesapja, aki egy cseppet sem beszél franciául...

A XIX. század végének nagy sikerű, elegáns mulattatója Tristan Bernard, stílusa a fesztelen játék lendületét hozza. Sok kiváló alkalmat ad, hogy a játész bátran játsszon partnerével és a közönséggel, miközben fel is fedi, ugyanakkor gyorsan keveri kártyáit.

A szerzőről:

TRISTAN (PAUL) BERNARD (1866. szeptember 7. – 1947. december 7.) francia író, humorista, lapszerkesztő. Főként a színház számára dolgozott, de számos regényt és karcolatot is írt. A párizsi bulvárszellemet képviselő sziporkázóan szellemes, csípős humorú regényei (*Egy jómódú fiatalember története*, *A csendes férj*, *A kis kávéház*) és színdarabjai (*Csókoldj meg*, *Jónás*, *Juci*, *János*, *A kutyamoró*, *A szerkesztő úr*) igen sikeres szerzővé tették hazájában és idegenben egyaránt. A francia irodalomban elsőként tájékoztatott a sport világról. Vigjátékaiból néhányat a Vígyszínház is bemutatott.

Április 4., 19. 30 óra
 A bácsfeketehegyi Soma Színtársulat
 bemutatja:

TÓTH MIKLÓS:
 KÉKFÉNY (90')
 Vigjáték

Szereplők:

Marika – Szukola Szilvia
 Szel Márton – Szabó László
 Emma, a felesége – Pál Eszter
 László, a fiuk – Kovács József
 Ágota, Emma húga – Fehér Etelka
 Lacai – Szukola Béla

A rendező munkatársai:

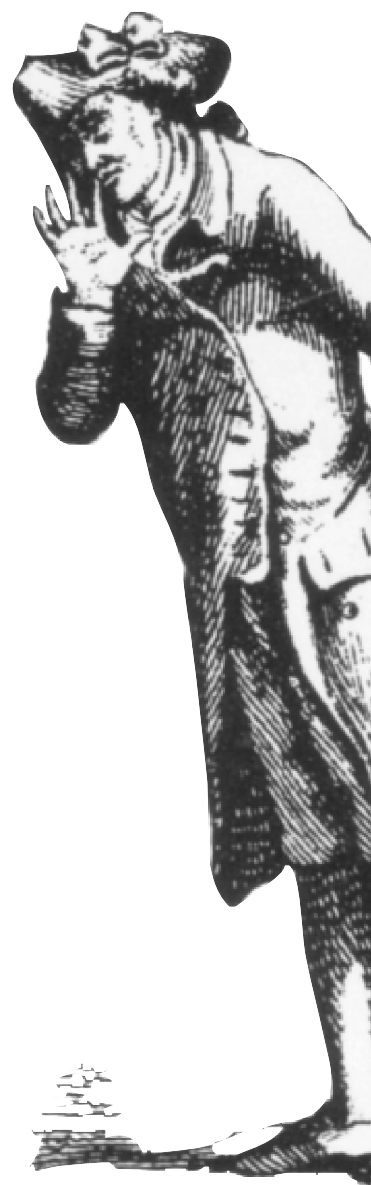
Technika, zene: Szarka László
Súgó: Major István
Ügyelő: Erdélyi Róbert

Rendező: Tóth H. Vera

Az előadásról:

Világunkra jellemző, napjainkban gyakran előforduló, tanulságos élethelyzetet tár a nézőközönség elé a *Kékfény* című vígjáték, és mindezt sok helyzetkomikummal mutatja be. A röpké másfél órás előadás során az emberi hiszékenysége és a kapzsiság kerül a fókuszba, miközben bekapcsolódhatunk egy család életébe, ahol éppen nem mindennapi események történnek. Mindez bőséges humorral fűszerezve.

A színtársulat saját bevallása szerint igen vidám hangulatban készítette el ezt a darabot abban a reményben, hogy a közönség jól fog szórakozni, hiszen a Soma mottója: „Szórakozni és szórakoztatni!”

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Ágoston Pribilla Valéria

Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt számos szavalóverseny résztvevője és díjazottja. HORVÁTH EMMA, SEBESTYÉN TIBOR és BAMBACH RÓBERT csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színjátszással.

A gimnázium önképzőkörében PETER HANDKE, DÉRY TIBOR darabjait viszik színpadra, de úgyszintén kimagasló alakítás az övé THORTON WILDER *A mi kis városunk* című drámájában, amelyet SZILÁGYI LÁSZLÓ, az egykori magyar társulat rendkívüli tehetségű színművésze rendez. Az említett darabbal vett rész a Népkör színjátszó csoportja a XIV. köztársasági szemlén, ahol Ágoston Pribilla Valéria díjat kapott színjátszásáért. A következő évben BAMBACH RÓBERT rendezésében játszott TENNESSEE WILLIAMS *Ez a ház bontásra vár* című egyfelvonásosában, amely előadás elnyerte a köztársasági szemle legjobbjának kijáró díjat, valamint két szereplő, Ágoston Pribilla Valéria és ÁROKSZÁLLÁSI LÁSZLÓ is díjat vehetett át.

Fellépett az Újvidéki Színház nyitódarabjában, ÖRKÉNY ISTVÁN *Macskajáték*ában, ahol Egérke szerepét alakította. De említhetnénk még a PETER WEISS *Mockinpott úr kinyári és megyőzítettára* című szatírjában, KOPIT *Saj, apu, szegény apu!* című művében, a BERNARD SHAW *Sosem lehet tudni* című vígjátékában eljátszott szerepeket is. Előadóművészként is megmutatta tehetségét. Elegendő *Hangváltó* című önálló estjét említeni, amellyel nagy sikert aratott kortárs magyar költők műveit tolmácsolva.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Összetéveszthetetlen stílust teremt, olyan alkotóművészekkel dolgozik együtt, mint BESZÉDES ISTVÁN, VEREBES ERNŐ, HERNYÁK GYÖRGY, BAKOS ÁRPÁD. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhettek létre, mint *A szegény cigánia* és a *Szélkirály* című táncjáték, a *Rajdszínház aranya* című előadás és így tovább. Társulata elnyerte szabadkai Nemzetközi Gyermekszínházi Fesztivál fődíját.

Jelenleg a szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyettese.

A vajdasági magyar irodalom és színjátszás területén szerzett kimagasló és elvülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki.

A műkedvelő színjátszást szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó állandó zsűritagja, de ugyanúgy a diákszínjátszók fesztiválján is tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színművészetben és az előadó-művészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatások alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük. Nos, ezt a titkot semmiképp sem fejtette meg a fenti röpke összefoglalás, de talán még alkalmat kaphatunk rá.

Forrás: *Hét Nap*, XIV. évf. (2007. február 28.) 9. szám, 33.

Hét Nap, XIV. évf. (2007. május 23.) 21. szám

Faragó Árpád: *Nem sirt ásunk, hanem fundamentumot*. Zenta, 2007, Vajdasági Magyar Művelődési Intézet

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozália

Brestyánszki Boros Rozália a 2007-es évben csatlakozott a *Találkozó* szakmai zsűrijéhez. A csoportok, ahogy ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA személyében is, egy rendkívül nyitott, (és ha fogalmazhatunk ilyen egyszerű szóval) segítőkész zsűritagot ismerhettek meg.

Brestyánszki Rozália 1998-tól a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja. Mindeközben folyamatosan ír saját szövegeket és átdolgozásokat hazai és külföldi meghívásos művészeti versenyekre és pályázatokra, illetve a Népszínházon kívül más társulatoknak is. Angol, német és szerb nyelvből fordít.

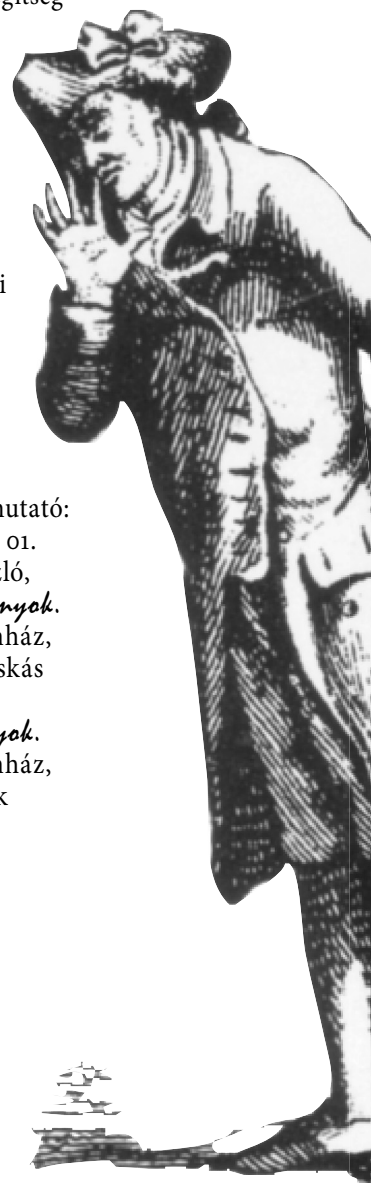
2000-ben a zürichi *Theater Spektakel* nemzetközi színházi fesztiválon a szakmai zsűri tagja. A Tel Aviv-i kortárs dráma nemzetközi fórum szakmai műhelymunkájának meghívott résztvevője 2001-ben. A 2009-es Vajdasági Amatőr Színházi Fesztiválon a szakzsűri tagja. A műkedvelőkkel 2007-ben nem csak a Találkozó nyomán kezdett el foglalkozni, de a szabadkai Színitanoda állandó tanára volt a pszichodráma/önismeret és a dramaturgia témakörben.

Fontosabb színművei, jelentősebb publikációi között említhetjük *A révész sáruja* című darabot (2003. Publikálva: www.zetna.org.yu), *A károhatonák még nem jöttek vissza* című szövegkönyvet (amely GION NÁNDOR azonos című ifjúsági regénye alapján készült), a *Záróra* című zenés színpadi darabot (amelynek társszerzői MEZEI ZOLTÁN, PÁLFI ERVIN, SZÓKE ATTILA), valamint a *Decenium* című összefoglaló munkát (amelyik a szabadkai magyar színjátszás legutóbbi tíz évét dolgozza fel és a Forum gondozásában jelent meg). *A tengeren nincsen sár* című darab (parafrázis J. Cain *A postás mindig kétszer csenget* c. regénye nyomán). *Csönte – avagy a kommunikáció diadala*, amelyet a Békéscsabán megrendezett Magyar Drámaíróversenyen mutattak be (2010. Rendező: FEKETE PÉTER).

2009-ben jelent meg *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve, amelyet a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség felkérésére írt és amely kitűnő segítség lehet egy műkedvelő rendező számára.

Jelentősebb dramaturgiai munkái:

- 2003-ban Masteroff–Kander–Ebb:
Cabaret (Népszínház, Szabadka),
- 2004-ben David Harrower: *Kés a tyúklában* (Népszínház, Szabadka),
- 2005-ben *Futó por* – dráma Kosztolányi műveiből, életrajzaiból, naplójából (Népszínház – Soltis Lajos Stúdió, Szabadka),
- 2006-ban Csáth Géza-Fekete Péter:
Emma (Népszínház, Szabadka),
- 2009 Háy János: *A Gézagyerek*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 01. 28-án. Rendező: Bérczes László,
- 2009 Kiss Csaba: *Veszedelemes viszonyok*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 02. 08-án, rendező: Puskás Zoltán,
- 2011 Updike: *Eastwicki boszorkányok*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2011. 01. 19, rendező: Hernyák György.

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Kőrösi István

1977 -ben született Torontálvásárhelyen (Debelyacsa). Pancsován fejezte a középiskolát, számítástechnika szakon. 1999-ben felvételizett az Újvidéki Színművészeti Akadémiára, ahol HERNYÁK GYÖRGY és LÁSZLÓ SÁNDOR osztályába került. 2003 óta az Újvidéki Színház színművésze. Fontosabb szerepei között említhetjük a következőket: Walter (Dermot-Rado-Ragni: *Hair*), (PÁC, HAMVAS BÉLA *Karnevál* című regénye nyomán), Tamás (VÉGEL LÁSZLÓ: *Judit*), Paul (LUBOMIR FELDEK: *A rózsaszínű halál*), VEE LOVELL (HORACE MCCOY: *A lovakat lelövik, ugye?*), Pongrácz (VEREBES ERNŐ: *Teremtőhadjárata*), Medvegyenko (CSEHOV: *Sirály*), Rozanov (MATEI VIȘNIEC: *A kommunizmus története...*), Bernard Marx (NAGY V.-VÁRKONYI M.: *Szép új világ*), Báro (GORKIJ:

Éjjeli menedékhely), Brad Majors (RICHARD O'BRIAN: *Rocky Horror Show*), Férfi (*San o Balkanu*) – Balkanovi pokret, Garry Lejeune – Roger Tramplemain (MICHAEL FRAYN: *Még egyszer hátulról*), Philinte (MOLIÉRE: *A mizantrop*) Játszott a budapesti Musical Színház *Jekyll és Hyde* című produkciójában (Simon Stride szerepében, rendezte: MOLNÁR LÁSZLÓ)

A Színes Szilánkok Diákszínpadán megrendezte Mrožek *Özvegyek* című darabját, amely az 51. Becsei Nyári Játékokon (2008) a következő díjakat érdemelte ki: legjobb rendezés, legjobb színpadi mozgás, legjobb férfi főszerep.

Kőrösi István harmadszor vesz részt a szakmai zsűrizésben. Mindenképp fontos volt, hogy Újvidékről is csatlakozzon egy művész a szakmai munkához, és az, hogy egy fiatal színművészt sikerüljön megnyerni az ügynek.

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

Beszédes István

Mint szerkesztő, mint könyvtervező, mint tördelő-szerkesztő, ráadásul mint alkotó a könyvszakma jeles képviselője érdekes és értelmes kezdeményezésként értékelte a *Súgót*, és ezért – meg talán azért mert ő a Dumás és minden helyzetben lehet rá számítani – sokmindenben segített a színlap néha színtelen szerkesztőinek. Ő tervezte a *Súgó* fedlapját és belső arculatát, valamint szintén az ő alkotása az illusztrációkkal teli, izgalmas megoldású programfüzet, melyet minden *Találkózón* láthtunk forgolódni, izgelődni-mozgolódni a közönség kezei közt.

Beszédes István, ahogyan az irodalmi lexikonok számon tartják, költő, szerkesztő. 1961. szeptember 12-én született Zentán. Szabadkán művelődésszervezői képesítést nyert. 1989 és 1991 között az *Új Szimposion* fő- és felelős szerkesztője, 1991 és 1994 között Hódmezővásárhelyen a *Vásárhely és Vidéke* című napilap szerkesztője, majd

a *Képes Ujjúság* rovatszerkesztője (1996-) és az *Üzenet* folyóirat szerkesztőségének tagja (1998-). 1999-ben megalapítja a *zEtna* elektronikus folyóiratot és kiadót, amely a kortárs irodalom szövegeinek találkozási tér-helye.

Alkotásai közül mindösszesen néhányat sorolnánk itt fel. Verseskötetek: *Kívánja-e a pirost?* (1988), *Égyéji séta, déli tükrök* (1997), *Messziről Andromeda* (2007), *Naphitörés* (2008). Műfordítások: Boško Krstić: *Vizöntő* (Virág Piroskával), *Citadella. doc* – Három négykezes, Horváth Ottó: *Olmóba menet* (2010), Boško Krstić: *Az azúr örvöinek legendája* (2011). Színművek: *Rózsaszín ország aranya* (2003), *Szalmakalap száll...* (2004), *Gábor és Gabriella* (2006), *Szardínia* (2009).

Díjak: Sinkó-díj (Bozsik Péterrel, 1989), Móricz Zsigmond irodalmi ösztöndíj (1995), József Attila-díj (2011).

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

Sagmeister Laura

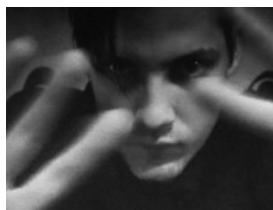

A festőművész 1969. október 8-án született Szabadkán, jelenleg Magyarokán él. SERGEJ JOVANOVIĆ belgrádi festőművész magániskolájába járt. Az Újvidéki Egyetem Művészeti Akadémiájának festészeti szakán JOVAN RAKIDŽIĆ professzor tanítványaként végzett (1999). A Pécsi Tudományegyetemen doktori képzésen vett részt KESERŰ ILONA témavezető osztályában 2000-től. Egyetemi évei és pályájának indulása egybeesett a Jugoszláviában lezajlott politikai változásokkal, háborúval, mindez művészetében is nyomott hagyott és időnként alkotásain is láthatóvá válik. NINKOV KOVACEV OLGA, aki már több kiállítását is rendezte, ezt így fogalmazta meg: „Képei, mint egy (rém)álom – (rém)látomás kiélesedett foltjai, inkább éreztetnek, láttatnak érzéseket, embereket, megtörtént és meg nem történt dolgokat. Ezekben kuszán ötvöződnek a mindennapi élet darabkái a helyhez kötött múlt mozzanataival. A 90-es évek elején és első felében, amikor még minden olyan hihetetlennek tűnt, az emberek pedig kutyául érezték magukat, Laura képein végigvonul egy szellemileg megbolydult kutya, amelyből időnként farkas, időnként pedig naivan mosolygó beteg állat lesz. Helyenként megjelenik a történelem őrzője, lendületben levő kereke is, hol biciklikereként, hol meg biciklisták egész csapataként. Ez utóbbiban persze az »el innen« akarás is benne van, a szabadság, a mozgás vágya, de a vidék jellegzetes közlekedési eszköze iránti ragaszkodás is. Ragaszkodás az idevalósi egyszerű emberek, szokásaik és utcáik iránt.” Legutóbbi képein egy sajátos belső világot ábrázol, érzelmeket, az emberekhez, a természethez közeli élményeket, emlékeket elevenít fel. Képeinek az alapja a rajz, kevés színt használ, a feketén kívül elsősorban a meleg színeket – a rózsaszín árnyalatokat.

Számos kiállítása volt már többek között Szabadkán, Zentán, Antwerpenben, Zalaegerszegen, Zágrábban, Baján.

Művészetéről így vallott a 2011. március 28-án a Magyar Szó *Üvegolyó* című mellékletében megjelent, vele készült interjúban: „Megrajzolni egy testet vagy az árnyékát egy negyedik dimenzióban, azaz, hogy ne úgy jelenjen meg, mint a valóságban. Nálam ki vannak terítve a testek úgy, hogy minden oldalról látszódnak. De ezeket csak egy ún. tér nélküli térben tudod létrehozni. A térképeimen is lehetett ezzel játszani. A felülnézetből kiterített világba oldalnézetből is látható embereket vagy fákat rajzolok bele. Ez ad neki egy furcsa csavart, egy furcsa térbeli hatást, hogy minden attól függ, honnan nézed.”

Antal László

1984. június 6-án született Szabadkán. Az általános iskola és a gimnázium befejeztével, 2003-ban, az Újvidéki Művészeti Akadémia Vizuális Kommunikáció szakára iratkozik. Részt vett több közös tárlaton, plakátjaival, illusztrációival, és festményeivel. 2007-ben diplomált *Mese amely rosszul végződik* című animációs filmjével, majd ezt követően ugyanebben az intézményben írta be a mesterképzést.

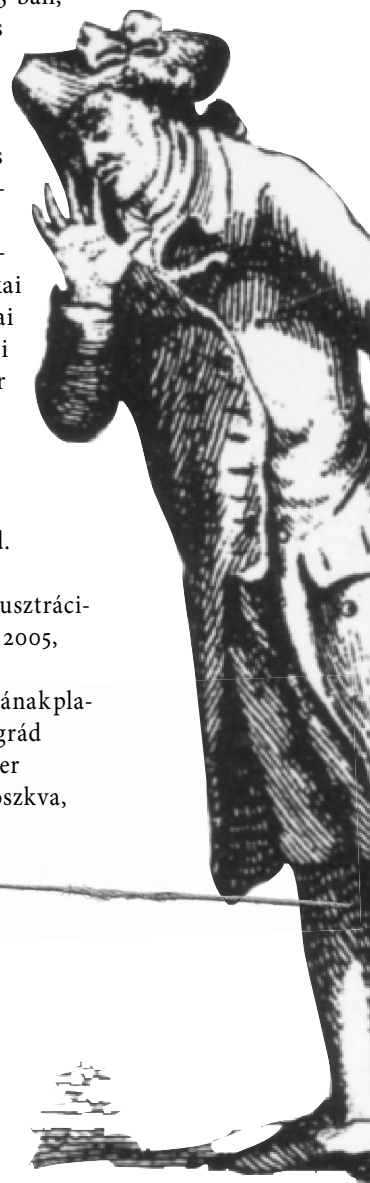
Több könyvet is illusztrált az Újvidéki Tankönyvkiadónak. Plakátokat készít a szabadkai Kosztolányi Dezső Színháznak, a szabadkai városi könyvtárnak, az újvidéki Művészeti Akadémia előadásaira, és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség számára is!

Önálló tárlatok:

- Da Galéria, 2006., Újvidék
- Galéria Grafički Kolektiv, 2007., Belgrád.

Díjak, elismerések:

- A 43. Zlatno Pero, és a 8. Nemzetközi illusztrációs biennále első helyezése (Grand Prix), 2005, Belgrád
- A 9. Nemzetközi vízalatti filmek fesztiváljának plakáttervére az első díjat kapta, 2005., Belgrád
- SOSzanie First International Social Poster Competition, különdíjazottja, 2006., Moszkva, Oroszország.

Szó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátósok XVI. Találkozójának színlapja
 Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség.
 Tördelőszerkesztő, dizájn és felületterv: Beszédes István.
 Lektor: Kaszás Angéla

Folyamatos segítség és háttér munka:
 Halasi Mónika, Nagy Abonyi Péter, Nagy Abonyi Attila, Nagy Abonyi Sonja, Novák Ferenc, Tóth Georgina.
Szerkesztők és szerzők: Gondi Martina, Máriás Endre, Sutus Áron, Bózsó Izabella, Pál Zsófia.